

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoCsp/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120260153
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6120260153.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a Mgr. Zity Leimbergerovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, Žilina, Hodžova č. 11, proti žalovanému: B. N. G. K. V. Y. L. , U. N.K. XX.X.XXXX, F. R. D., V. Č.. XXX, zastúpený: JUDr. Ján Bartánus, advokát, Ružomberok, K. A. Medveckého č. 1503/1, o zaplatenie sumy 3.368,74 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 13. apríla 2022, č. k. 9 Csp 28/2020-261, v spojení s opravným uznesením zo dňa 5. októbra 2022, č. k. 9 Csp 28/2020-303, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 13. apríla 2022, č. k. 9 Csp 28/2020-261, v spojení s opravným uznesením zo dňa 5. októbra 2022, č. k. 9 Csp 28/2020-303,
- vo výroku, ktorým žalobu zamietol, p o t v r d z u j e ,
- vo výroku, ktorým priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, m e
n í tak, že žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Pezinok rozsudkom zo dňa 13.4.2022, č. k. 9 Csp 28/2020-261, v spojení s opravným uznesením zo dňa 5.10.2022, č. k. 9 Csp 28/2020-303 (opravené sídlo žalobcu v záhlaví napadnutého rozsudku), žalobu zamietol; žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal z návrhu na vydanie platobného rozkazu doručenému dňa 3.8.2020, ktorým sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 3.368,74 € s príslušenstvom, definovanej ako pohľadávka vzniknutá z porušenia podmienok povoleného prečerpania na bežnom účte žalovaného, ktorý bol založený na základe Zmluvy o bežnom účte zo dňa 7. 1. 1998, č. XXXXXXXXXXXX. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že povolené prečerpanie na účte predstavuje bezúčelový spotrebiteľský úver poskytnutý klientovi na dobu neurčitú. Úroková sadzba úveru predstavovala 17,9 % ku dňu uzatvorenia dodatku k zmluve o bežnom účte. Žalovaný bol povinný udržiavať na účte dostatok finančných prostriedkov na zúčtovanie platobných príkazov, inkás a podobne, ale túto povinnosť porušil a dostal sa do nepovoleného prečerpania. Vyzval žalovaného, aby dlžnú sumu uhradil, avšak neurobil tak. Žalovaná suma predstavuje záporný rozdiel medzi kreditnými a debetnými operáciami na účte. Klient je povinný platiť banke úroky z výšky povoleného prečerpania a i jeho prekročenia, a to odo dňa čerpania do jeho zaplatenia.

1.2. Okresný súd Banská Bystrica vydal platobný rozkaz dňa 30.3.2020, č. k. (správne sp. zn., poznámka odvolacieho súdu) 13 Up 487/2020, ktorým zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 3.368,74 € spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 3.368,74 € od 7.2.2020 do zaplatenia. Žalovaný podal proti platobnému rozkazu v zákonnej lehote odpor. Po vyjadrení sa žalobcu k odporu, upomínací súd postúpil vec na ďalšie konanie na Okresný súd Pezinok.

2. Súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie, na ktoré sa nedostavil žalobca, ktorý svoju neúčast' ospravedlnil, vykonal dokazovanie vyjadrením právneho zástupcu žalovaného a oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav. Právny zástupca žalovaného namietol istinu pohľadávky, nakoľko podľa žaloby nie je zrejme ako k nej žalobca dospel. Suma zahŕňa rôzne poplatky a úroky, ktorých dôvodnosť žalobca nijako neozrejmil a nezdôvodnil. Namietol aj premlčanie nároku a skutočnosť, že žalobca nepreukázal oboznámenie sa žalovaného so všeobecnými obchodnými podmienkami. Prvoinštančný súd uviedol, že právny predchodca žalobcu, spoločnosť Sberbank, a.s. uzavrela so žalovaným zmluvu o bežnom účte dňa 7.1.1998, č. XXXXXXXXXX. Na základe žiadosti o program, služieb active premium dal žalovaný súhlas s vydaním debetnej platobnej karty, spolu s doplnkovým poistením. Dňa 10.2.2015 uzavrel žalovaný dodatok k uvedenej zmluve, ktorej predmetom zmluvy bola aktivácia doplnkových služieb k bežnému účtu, okrem iného i povolené prečerpanie - zmluvné strany sa dohodli, že spoločnosť Sberbank poskytne žalovanému revolvingový spotrebiteľský úver formou povoleného prečerpania na účte a prekročenia do výšky úverového rámca a žalovaný tieto prostriedky vráti spolu s príslušenstvom; základné informácie o povolenom prečerpaní budú v prílohe č. 1 dodatku a presná výška úverového rámca bude oznámená žalovanému písomne. Príloha č. 1 opisuje hlavné vlastnosti úverového rámca formou povoleného prečerpania a prekročenia a ich základné parametre. Ide o spotrebiteľský úver poskytnutý formou povoleného prečerpania s možnosťou prekročenia na bežnom účte s revolvingovým čerpaním a splácaním, jedná sa o bezúčelový úver, bez pevného splátkového kalendára. Čerpanie úveru je priebežné, vždy do výšky úverového rámca. Splácanie je mesačne, vo výške na základe rozhodnutia. Konečný deň splatnosti je na základe požiadania banky. Povolené prečerpanie je úročené sadzbou 17,90 % ročne. Vo Všeobecných obchodných podmienkach Sberbank účinných od 1.2.2014 je v odseku 3.3. upravené povolené prečerpanie a prekročenie na bežnom účte. Podľa výpisu z účtu č. XXXXXXXXXX, predstavuje výška debetu na účte žalovaného sumu 3.368,74 €. Dňa 30.12.2019 adresoval žalobca, označený ako Prima banka, a.s., žalovanému výzvu na vysporiadanie nepovoleného debetného zostatku, ktorý má predstavovať ku dňu adresovania výzvy sumu 155,96 €, inak bude účet žalovaného zrušený. V ďalšej vete textu je žiadosť o zaplatenie nepovoleného prečerpania na účte v sume 3.505,96 € a výzva na jeho úhradu do 4.1.2020. Žalobca predložil výpisy z bežného účtu žalovaného za roky 2018 až 2020, kde ku dňu zrušenia účtu dňa 6.2.2020 mal byť aktuálny záporný zostatok -3.368,74 €. Podľa výpisu z Obchodného registra Žilina je žalobca Prima banka Slovensko, a.s., akciová spoločnosť a nástupníckou spoločnosťou Sberbank Slovensko, a.s., v dôsledku zlúčenia.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 39, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 6, § 457 Občianskeho zákonníka, § 10 zákona o spotrebiteľských úveroch, dôvodiac tým, že sa najskôr zaoberal námietkou premlčania zo strany žalovaného, ktorú však nijako bližšie nešpecifikoval. Žalobca si súdnou cestou uplatnil právo na zaplatenie sumy 3.368,74 € ako pohľadávky voči žalovanému vzniknutej ako nepovolený debetný zostatok na bežnom účte. Žalobca predložil súdu výpisy z účtu žalovaného, podľa ktorých žalovaný čerpal úverový rámec formou povoleného prečerpania počnúc odo dňa 4.1.2018 do dňa 2.1.2020. Dňa 30.12.2019 vyzval žalovaného na zaplatenie debetného zostatku a dňa 6.2.2020 došlo k zrušeniu bežného účtu žalovaného. Ak teda došlo k porušeniu zmluvných povinností žalovaného, majúcich za následok splatnosť úverového rámca v celosti v tomto období a žaloba na súd bola podaná dňa 3.8.2020, pričom sa aplikuje všeobecná premlčacia doba tri roky, tak nárok žalobcu premlčaný nie je. Ďalej uviedol, že žalovaný a právny predchodca žalobcu, obchodná spoločnosť Sberbank Slovensko, a.s., uzavreli dňa 10.2.2015 dodatok k Zmluve o bežnom účte č. XXXXXXXXXX o aktivácii programu Active Premium, kde okrem iných služieb bola žalovanému poskytnutá i možnosť povoleného prečerpania a prekročenia do výšky poskytnutého úverového rámca. V časti 1.4 dodatku sa uvádza, že povolené prečerpanie má charakter spotrebiteľského revolvingového úveru „pričom žalovaný sa zaväzuje čerpané finančné prostriedky vrátiť banke i s príslušenstvom.“ Podľa uvedeného ustanovenia, základné informácie obsahuje príloha č. 1, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou dodatku s tým, že presná výška úverového rámca a možnosti prečerpania, bude oznámená písomne. Úverový rámec bude splatný na požiadanie banky. Podľa Prílohy č. 1, ktorá je technicky oddeliteľná od dodatku, sa jedná o spotrebiteľský úver, bezúčelový, priebežne a opakovane čerpaný, vždy do výšky úverového rámca, poskytnutý na dobu neurčitú. Splácanie úveru je mesačne, vo výške podľa úvahy klienta, bez pevného splátkového kalendára. Úrok je splatný k poslednému kalendárnemu dňu každého mesiaca, rovnako aj poplatky. Konečná splatnosť úveru je na požiadanie banky. Zmluvný úrok

v čase uzavretia dodatku predstavoval výšku 17,90 %. Posudzujúc vyššie uvedenú zmluvu mal za to, že obsahuje všeobecné informácie o produkte, avšak nie je z nej vôbec zrejmé, aký úverový rámec bol žalovanému poskytnutý a kedy. Táto informácia mala byť oznámená právnym predchodcom žalobcu žalovanému písomne, avšak v spise táto informácia absentuje. Iba z výpisov z účtu žalovaného je možné dohľadať, že výška poskytnutého úverového rámca je 3.320,- €; zmluva neobsahuje informáciu o výške minimálnej mesačnej splátky. Takéto dojednanie zmluvy je nedostatočné a zmätočné. Ani všeobecné obchodné podmienky platné od roku 2014 takúto informáciu neposkytujú. V časti 3.3. upravuje podmienky povoleného prekročenia a prečerpania účtu s tým, že úver je splatný na požiadanie banky, ktoré je doručené písomne klientovi, spolu s vyčíslením dlžnej sumy, ku dňu splatnosti. Všeobecné podmienky tiež uvádzajú, že banka môže prehodnotiť právo klienta čerpať úverový rámec formou povoleného prečerpania a prekročenia. Poukázal na to, že revolvingový úver nemá legálnu definíciu. Ekonomicky je definovaný týmito znakmi: kreditný limit, minimálna mesačná splátka. Je používaný spravidla na kreditných kartách, alebo ako povolené prečerpanie na debetných kartách; je spravidla spojený s funkciou platobnej karty. V zákone o spotrebiteľských úveroch sa na revolving spravidla vzťahujú ustanovenia o povolenom prečerpaní. Ak je doba splatnosti nad tri mesiace a nie je dohodnuté, že splatnosť je kedykoľvek na požiadanie veriteľa, tak na povolené prečerpanie platia ustanovenia bežnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, takže sa uvádza RPMN. Zo zmluvy by malo byť jasné aká je najdlhšia možná doba splácania úveru (revolvingu) z povoleného prečerpania, podľa toho sa použijú príslušné ustanovenia zákona o povinnosti uvádzať RPMN. V tomto prípade dodatok k zmluve o bežnom účte neobsahuje údaje o výške RPMN napriek tomu, že je uzavretý na dobu neurčitú. Absencia tohto údaja spôsobuje, že zmluva je bez úrokov a bez poplatkov. Spotrebiteľ, ktorým žalovaný nepochybne je, musí mať v prípade čerpania úveru informáciu o tom, akým spôsobom je úver úročený a aká je skutočná odmena dodávateľa v pomere k poskytnutej finančnej službe. V samotnej zmluve a ani vo všeobecných obchodných podmienkach platných ku dňu uzavretia dodatku k zmluve o bežnom účte žalovaného nie je uvedené, kedy a za akých okolností môže banka vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Inými slovami, aké povinnosti musí žalovaný porušiť, aby banka mohla od neho žiadať zaplatenie úverového rámca v celosti. Keďže v tomto prípade nebola zmluvne stanovená ani minimálna splátka splatná mesačne, nie je jasné kedy a ako žalovaný porušil zmluvné povinnosti spôsobom, ktorý mal za následok ukončenie zmluvného vzťahu a zastavenie čerpania úverového rámca. Skúmajúc výzvu na vysporiadanie nepovoleného debetného zostatku zo dňa 30.12.2019, tak táto pracuje s dvoma sumami. Na jednej strane žalobca uvádza, že nepovolený zostatok je vo výške 155,96 € a v ďalšej vete uvádza sumu 3.505,96 €. Žalobca vyzýva žalovaného na vyrovnanie debetného zostatku do 4.1.2020, zároveň však uvádza, že presnú výšku dlžnej sumy Vám v deň zaplatenia oznámi zamestnanec pobočky na požiadanie. Ako právny úkon zo strany žalobcu je výzva nezrozumiteľná, neurčitá a neplatná. Podľa všeobecných obchodných podmienok Sberbank, účinných v čase podpisu Dodatku, odsek 3.3, písm. 1, je povolené prečerpanie splatné na požiadanie banky, ak nie je dohodnuté inak. V oznámení o splatnosti úverového rámca banka určí deň splatnosti a vyčíslí dlžnú sumu ku dňu splatnosti. Je zrejmé, že výzva na vysporiadanie nepovoleného debetného zostatku zo dňa 30.12.2019 tieto kritériá nespĺňa. Nielenže pracuje s dvoma diametrálne odlišnými sumami debetného zostatku, ale i lehotou splatnosti, kedy raz uvádza dátum 4.1.2020, potom 14.1.2020. Dokonca uvádza, že výška dlhu bude oznámená žalovanému na požiadanie, pracovníkom banky. Zhrnúc vykonané dokazovanie potom dospel k záveru, že dodatok k Zmluve o bežnom účte zo dňa 10.2.2015, ktorým bolo schválené žalovanému povolené prečerpanie a prekročenie, obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Absentuje v ňom výška RPMN, ktorá je dôležitá pre informáciu spotrebiteľa o skutočnej výške odmeny, ktorá bude dodávateľovi (veriteľovi) zaplatená. Neobsahuje výšku minimálnej splátky, teda nie je vôbec jasné, akým spôsobom má spotrebiteľ úver splácať. Neobsahuje výšku úveru, či úverového rámca a odkazuje na jeho písomné oznámenie spotrebiteľovi dodatočne. Uvedené podmienky poskytnutia úveru majú za dôsledok, že na úver sa hľadí ako na bezúročný a bez poplatkov. V súdnom spise sa nenachádza žiadne písomné oznámenie o výške poskytnutého úverového rámca a iba z výpisov z účtov žalovaného je možné dohľadať, že zrejme išlo o sumu 3.320,- €. Nie je však jasné, kedy začal žalovaný úverový rámec čerpať a akým spôsobom bol úročený. Všeobecné obchodné podmienky, ktoré majú byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, sú samozrejme technicky oddeliteľné a vôbec nie je zrejmé, či sa s ich obsahom žalovaný oboznámil. V obchodných podmienkach je uvedené, že banka ako dodávateľ služby sama rozhodne o ukončení práva spotrebiteľa čerpať úverový rámec a túto skutočnosť písomne oznámi spotrebiteľovi s tým, že mu zároveň oznámi splatnosť úveru a dlžnú sumu. Výzva na vyrovnanie nepovoleného debetného zostatku zo dňa 30.12.2019 tieto určené atribúty nespĺňa. Obsahuje dve rôzne dlžné sumy, predstavujúce nepovolený debetný zostatok a dva rôzne dátumy splatnosti. V texte je tiež oznámenie,

že výška dlžnej sumy bude oznámená žalovanému na jeho požiadanie. Výzva je zmätočná, neurčitá a nezrozumiteľná a robí tento jednostranný právny úkon neplatným. Uvedené znamená, že žalobca si nespĺnil riadne povinnosť stanovenú vo Všeobecných obchodných podmienkach, odsek 3.3, písm. 1. Dal do pozornosti, že ochrana spotrebiteľa umožňuje súdu, aby ex offio skúmal podmienky v spotrebiteľských zmluvách z hľadiska prítomnosti neprijateľných zmluvných podmienok. Vysoká ochrana spotrebiteľa je nastavená tak, aby nedochádzalo k zmluvnej nerovnováhe spôsobom, ktorý by bol výrazne v neprospech slabšej zmluvnej strany, ktorou spotrebiteľ je. Dodávateľ je ten kto určuje zmluvné podmienky, často jednostranne nevýhodné, bez možnosti zmluvnej voľnosti na strane spotrebiteľa, ktorý v zásade môže zmluvu iba uzavrieť alebo nie. V danom prípade podrobil skúmaniu zmluvný vzťah, predmetom ktorého bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru formou povoleného prečerpania a dospel k záveru, že žalobe o zaplatenie sumy ako debetného zostatku, nie je možné vyhovieť.

3.2. Výrok o náhrade trov konania právne odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému priznal plnú náhradu trov konania, t. j. 100 %.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie, dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Nestotožnil sa s dôvodmi uvedenými v bode 21. odôvodnenia napadnutého rozsudku a k tvrdeniu prvostupňového (správne prvoinštančného, poznámka odvolacieho súdu) súdu, že v zmluve absentuje výška RPMN, výška minimálnej splátky a výška úveru, či úverového rámca, uviedol, že nakoľko výška čerpaných prostriedkov, výška splátok, prípadne aj spôsob čerpania sú v čase uzavretia zmluvy neznáme, nie je možné výšku RPMN pre budúci úver určiť s odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 26.2.2021, sp. zn. 8 Co 189/2019. Má za to, že zmluva obsahuje všetky náležitosti v zmysle ustanovenia § 10 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktoré sú predmetom dodatku k zmluve o bežnom účte zo dňa 10.2.2015, č. XXXXXXXXXXXX. K náležitostiam zmluvy odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.6.2020, č. k. (správne sp. zn., poznámka odvolacieho súdu) 10 Co 71/2019. Náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy a dodatku nebola povinnou náležitosťou zmluvy v zmysle § 10 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona. Dodal, že povolené prečerpanie je úverom, ktorý dlžník čerpá naraz alebo po častiach, vo výške a termínoch podľa svojej potreby, až do výšky poskytnutého limitu, a to nad rámec aktuálneho zostatku bankového účtu. Splácanie povoleného prečerpania sa uskutočňuje automaticky, priebežným znižovaním záporného salda bežného účtu klienta, na ktorom bolo povolené prečerpanie zriadené, teda nie vo vopred určených mesačných splátkach. Tvrdenie súdu prvej inštancie, že v zmluve absentuje údaj o výške mesačnej splátky je nesprávne. Domnieva sa, že dodatok k zmluve, ktorý je jej neoddeliteľnou súčasťou, obsahuje všetky náležitosti zmluvy o povolenom prečerpaní v zmysle zákona. Všeobecné obchodné podmienky účinné ku dňu podpisu zmluvy obsahujú úpravu povoleného prečerpania v bode 3.3 a zároveň sú súčasťou zmluvy aj obchodné podmienky programov služieb k bežným účtom a poskytovanie spotrebiteľských úverov formou povoleného prečerpania a prekročenia pre fyzické osoby účinné ku dňu podpisu zmluvy. K vyhláseniu predčasnej splatnosti dôvodil, že k nej pristúpil v zmysle ustanovení všeobecných obchodných podmienok (bod 3.3.) a obchodných podmienok (bod 5.6.1.) účinných v čase podpisu dodatku zo dňa 10.2.2015, ktoré sú súčasťou zmluvy a žalovaný bol s nimi oboznámený. Nesúhlasí s tvrdením súdu prvej inštancie, že výzva na vysporiadanie nepovoleného debetného zostatku je zmätočná, nakoľko zákon náležitosti takejto výzvy nestanovuje. Z výzvy je zrejmé akú sumu a do akej lehoty bol žalovaný povinný uhradiť. Suma 155,96 € uvedená vo výzve bola výška, ktorou žalovaný ku dňu 30.12.2019 prekročil úverový rámec. Suma 3.505,96 € predstavuje súčet čerpaného úverového rámca, výšky prekročenej sumy nad úverový rámec a poplatku za výzvu, t. j. 3.320,- € + 155,96 € + 30,- €. Vzhľadom na uvedené išlo o jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu a sumy uvedené v nej bolo možné vypočítať jednoduchým matematickým výpočtom. Zároveň bol žalovaný vo výzve upozornený, že dlh sa denne úročí a rastie a práve z uvedeného a celkom logického dôvodu, by sa mal žalovaný vopred informovať o výške dlhu. Dal do pozornosti aj rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016, vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíroovej, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. V neposlednom rade tento záver vyplýva aj zo samotného ustanovenia § 273 Obchodného zákonníka v spojení s povahou úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu. Dodal, že klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojim podpisom na zmluve, t. j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Závazok zo

zmluvy prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony, preto nie je dôvod spochybňovať, že k dohode pristúpil so všetkou vážnosťou a zodpovednosťou. Pokiaľ z dokazovania nevyplynie, že osoba dlžníka pri uzatváraní zmluvy nemala dostatočné rozpoznávacie schopnosti, súd nemôže bez ďalšieho predpokladať, že spotrebiteľ nie je schopný posúdiť obsah právneho úkonu, ktorý uzatvára s veriteľom a vyjadriť s ním súhlas. Jeden podpis žalovaného na konci zmluvy je postačujúci a kvantita podpisov neznamená a ani nezaručuje „vyššiu právnu silu“, resp. „silnejšie“ vyjadrenie prejavu vôle žalovaného o tom, že sa oboznámil so všeobecnými obchodnými podmienkami i obchodnými podmienkami a že sa ich zaväzuje dodržiavať. Žalovaný po preštudovaní uvedených dokumentov mohol zvážiť, či hodlá s ním vstúpiť do právneho vzťahu alebo nie. Žalovaný v priebehu konania nijako nepoprel, že by pri podpise zmluvy nebol obdržal všeobecné obchodné podmienky, alebo obchodné podmienky, proti ktorým nič nenamietal. V tejto súvislosti poukázal napríklad na rozsudky Krajského súdu Košice zo dňa 15.11.2018, sp. zn. 5 Co 190/2018 a zo dňa 11.12.2018, sp. zn. 5 Co 241/2018; rozhodnutie Krajského súdu Nitra zo dňa 31.7.2009, sp. zn. 5 Co 197/2018; rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.3.2020, sp. zn. 25 Co 133/2019. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmeniť a jeho žalobe vyhovieť v plnom rozsahu; žiadal náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom a so závermi súdu prvej inštancie, že dodatok k zmluve o bežnom účte zo dňa 10.2.2015, ktorým mu bolo schválené povolené prečerpanie a prekročenie, obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Absentuje v ňom výška RPMN, ktorá je dôležitá pre informáciu spotrebiteľa o skutočnej výške odmeny, ktorá bude dodávateľovi zaplatená. Neobsahuje výšku minimálnej splátky a tak nie je vôbec jasné, akým spôsobom má spotrebiteľ úver splácať. Neobsahuje výšku úveru, či úverového rámca a odkazuje na jeho písomné oznámenie spotrebiteľovi dodatočne. Z podanej žaloby nie je zrejmé, kedy začal úverový rámec čerpať a akým spôsobom bol úročený. Rovnako žalobca nepreukázal, že sa oboznámil so všeobecnými obchodnými podmienkami. Preukázanie uvedených skutkových okolností malo byť predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie. Žalobca niektoré skutkové okolnosti ani neuvádzal a v tých ktoré uviedol, neunesol dôkazné bremeno. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádza nové skutkové okolnosti, prípadne dodatočne vysvetľuje obsah priložených dôkazov, tak na takýto postup nemožno vzhľadom na zákonnú koncentráciu konania prihliadať. Žalobca bol povinný označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. V sporovom konaní nestačí len priložiť dôkazy a neviest' k nim podstatné skutkové tvrdenia. Má za to, že prvoinštančný súd postupoval správne podľa procesných predpisov, vykonal k veci dostatočne podrobné a obsiahle dokazovanie, na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a zistený skutkový stav správne právne posúdil. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť; žiadal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. februára 2024; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a právny zástupca žalovaného upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu zamietol, potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku v tomto výroku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

9. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať.

10. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že žalobe o zaplatenie sumy ako debetného zostatku nebolo možné vyhovieť, keď má zhodne s prvoinštančným súdom za to, že z dodatku k zmluve o bežnom účte/rámcovej zmluve č. XXXXXXXXXXX/XXXX, zo dňa 10.2.2015, uzavretého medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, neobsahuje výšku minimálnej splátky, teda nie je vôbec jasné, akým spôsobom má spotrebiteľ úver splácať; neobsahuje výšku úveru, či úverového rámca a odkazuje na jeho písomné oznámenie spotrebiteľovi dodatočne. Uvedené podmienky poskytnutia úveru majú za dôsledok, že na úver sa hľadí ako na bezúročný a bez poplatkov. V súdnom spise sa nenachádza žiadne písomné oznámenie o výške poskytnutého úverového rámca a iba z výpisov z účtov žalovaného je možné dohľadať, že zrejme išlo o sumu 3.320,- €. Nie je však jasné, kedy začal žalovaný úverový rámec čerpať a akým spôsobom bol úročený.

11. Odvolací súd k uvedenému dôvodí, že v prílohe č. 1 k uvedenému dodatku je uvedený opis hlavných vlastností úverového rámca povoleného prečerpania a prekročenia a ich základné parametre, tabuľka (č. I. 89 spisu), v ktorej ale absentuje uvedenie presne sumy maximálneho úverového rámca, z dôvodu ktorého žalovaný ako spotrebiteľ nemal vedomosť o tom, že úverový rámec prekročil s tým, že splácanie úveru bolo uvedené mesačne, vo výške podľa uváženia klienta, t. j. žalovaného. Žalobca síce k žalobe pripojil výpisy z účtu žalobcu za obdobie od 1.1.2018 do 6.2.2020, z ktorých vyplývajú jednotlivé transakcie žalovaného na bežnom účte a v ktorých je uvedené, že výška limitu povoleného prečerpania platná od 4.1.2018 je 3.320,- € (č. I. 27 spisu), ale ako bolo už uvedené, právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli predmetný dodatok už dňa 10.2.2015 bez uvedenia maximálneho úverového rámca a konkrétnej minimálnej sumy mesačnej splátky tohto úveru. Odvolací súd súhlasí s argumentáciou žalovaného uvedenou v jeho vyjadrení k odvolaniu žalobcu, že dodatok k zmluve o bežnom účte neobsahuje výšku minimálnej splátky a tak nie je jasné, akým spôsobom mal úver splácať, ani výšku úveru, či úverového rámca a odkazuje na jeho písomné oznámenie dodatočne, ako aj že ani zo žaloby nie je zrejmé, kedy začal úverový rámec čerpať a akým spôsobom bol úročený. Odvolací súd dodáva, že v žalobe žalobca iba uviedol prehľad všetkých transakcií na účte žalovaného od jeho otvorenia až po jeho zavretie, v ktorých sú zahrnuté rôzne poplatky, úroky a tak nie je ani zrejmé čo žalovaná istina predstavuje, a to aká suma predstavuje istinu úveru, aká suma úroky a poplatky. Z uvedeného vyplýva, že medzi zmluvnými stranami tak neboli riadne dojednané podmienky pre poskytnutie revolvingového spotrebiteľského úveru formou povoleného prečerpania na účte. Ak teda žalobca tvrdil, že žalovaná suma predstavuje dlh na účte žalovaného, ktorý sa dostal do nepovoleného prečerpania, mal na preukázanie tohto tvrdenia predložiť, prípadne označiť dôkazné prostriedky spôsobilé preukázať pravdivosť tohto tvrdenia, keď žalobcom predložené dôkazy (príloha č. 1 k dodatku k zmluve, výpisy z účtu žalovaného) toto jeho tvrdenie nepreukazujú vzhľadom na vyššie uvedené dôvody. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien, po prvé ide o bremeno tvrdenia, ktoré môže privodiť jej úspech v konaní apo druhé, že musí svoje tvrdenia aj preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie čl. 8 C.s.p. v spojení s § 185 C.s.p., podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Uvedený článok stanovuje dôkaznú povinnosť strán sporu v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na strane sporu a v prípade, ak neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, ale hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na

základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena, ako aj nositeľa dôkazného bremena. Z právnej teórie vyplýva, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava Slovenskej republiky neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu, t. j. právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. US 52/03). Vzhľadom k tomu, že žalobca neuniesol v konaní dôkazné bremeno svojho tvrdenia o nepovolenom prečerpaní finančných prostriedkov na bežnom účte žalovaného, odvolací súd za už nezaoberal odvolacími námietkami žalobcu o tom, že predmetná zmluva spĺňala všetky náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. a že výška RPMN sa nedala v tomto prípade určiť.

12. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

13. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

14. Voči napadnutému rozsudku podal žalobca odvolanie v celom rozsahu, t. j. aj do výroku o náhrade trov konania, avšak odvolanie v tomto výroku nijako neodôvodnil, z dôvodu ktorého odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku, keď žalovaný odvolanie nepodal. Odvolací súd pripomína, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.). Aj napriek uvedenému odvolací zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa § 388 C.s.p. tak, že žalobcovi

priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pretože súd prvej inštancie síce správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenie § 255 ods. 1 C.s.p., ale nesprávne priznal žalovanému náhradu trov konania, namiesto priznania nároku na náhradu trov konania. Odvolací súd dodáva, že rozhodovanie o náhrade trov konanie má dve samostatné fázy; prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhoduje o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnosti skončenia veci.

15. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

17. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).

Zuzana Gábrišová